

KIS HÍR

A SZEGÉNYEKNEK. (lásd 383. l.)

HOPÁGO LÁBA.

— Mese. —

(Folytatás.)

II.

LETVE mentek a fiuk a tüzhely felé, de midőn odaértek, nagy meglepetésükre a lábat nem láttak ott többé.

„Ez furcsa,“ szolt Ferkó.

„A szörnyeteg alkalmasint itt járt és megtalálta,“ szolt Vili.

„Akkor ugyan jó volt itt nem lennünk, mert megevett volna mindnyájunkat,“ mondá Ferkó.

„Jó is lesz innen odább állani.“

„De én szeretném ám visszakapni a reggelire szánt hust,“ szolt Ferkó. „Menjetez ti mindnyájan vissza arra a szigetre, majd én Vili pajtással kissé leskelődünk a szörnyeteg barlangja körül.

Ugy is tettek. Ferkó és Vili óvatosan bujkálva mentek a sziklák közt egészen a barlang torkáig. Épen látták, hogy Hopágo bemászik a barlangba; lábát kezei közt tartotta.

„Itt van a mi husdarabunk“ szolt Ferkó; „de hát hogy jutunk hozzá?“

„Várjunk kissé, hátha eszünkbe jut valami,“ felelt Vili.

Amint így vártak, egyszerre ismét előbujt Hopágo; láb nélkül garult ki a barlangból s a vízbe bukva csakhamar messze uszott.

„No, most hamar!“ kiáltott Ferkó. Gyorsan bemásztak a barlangba és csakugyan ott találták a lábat. Hamar fölkapták és siettek vele ki, a tüzhely felé.

„Megvan a sültünk! Éljen!“ kiáltott Ferkó.

„És milyen dühös lesz a szörnyetek, ha megint nem találja!“

A tűz fölé tették a lábat s aztán a szigetre usztak, hogy pajtásaikat előhivják.

Ezalatt Hopágo látogatást tett rokonánál, a boszorkány-kisasszonynál, hogy elmondja neki, milyen furcsa dolog történt lábával.

„Képzelve! Lábam ez éjjel elszőkött magában és helyette egy csomó czizma maradt. És ez még semmi. Elindultam keresni és egyszerre meg is láttam a parton, a mint egy jó nagy tűz fölött melegedett. Szerencsére a part nem volt meredek, hanem lejtős homok s így kimászhattam, oda gurultam és hazavittem.“

„Ez ugyan furcsa.“

„Szokott-e az ön orra ilyesmit tenni?“

„Oh nem! Nem is szeretném.“

Figli boszorkány kisasszonynak tudniillik szintén egy igen sajátságos testrésze volt; az orra. Ez hosszú, több ölnyi hosszú volt s össze tudta göngyölni, mint a hajókötelet;

a végén horog formájú, abba, a furesább mint Hopágo venni az sége rá, a szobába varta.

„Elméréim kérdé Ho

„El

„Szer

néhányat. Azokat a mondható brr! soha száraz, ke

„Meg

asszony. Mialatt vizi tündé hogy Hop jék, szerte ben; de Amint a megpillant zet.

„Nini

Mindny

„Hisz

egyik.

„A bi és itt me

„Jó tr nők és elr

„Ha

a végén nagy kampó volt, egészen horog forma, melyet bele akasztott abba, a mit megakart fogni. Legfurcsább volt pedig, hogy épen úgy, mint Hopágo a lábát, szintén letudta venni az orrot és ha nem volt szűksége rá, ott tartotta egy sarokban a szobában. Ha kellett, helyére csavarta.

„Elmentek-e már szolgáló tündérei keresni a tengerészfiukat?” kérde Hopágo.

„El bizony, már régen.”

„Szeretném, ha már hoznának néhányat. Nagyon éhes vagyok. Azokat a czizmákat megettem, de mondhatom, hogy rossz eledel volt; br! soha sem ettem még olyan száraz, kemény dolgot.”

„Meghiszem,” szólt Figli kisaszony.

Mialatt így beszélgettek: addig a vízi tündérek, kiket Figli kiküldött, hogy Hopágónak a fiukat összeszedjék, szerteszét uszkáltak a tengerben; de a fiukat nem találták. Amint a part mellett usznak, egyik megpillantja a fiuk által rakott tüzet.

„Nini! mi az? Nézzük meg!”

Mindnyájan oda mentek.

„Hisz ez Hopágo lába!” kiált egyik.

„A bizony! Ugy látszik, fázik és itt melegedni akar.”

„Jó tréfa volna, ha most elvinnők és elrejténők ezt a lábát.”

„Ha ha! Hopágo nem tudna

aztán járni. Hiába mondaná: „Hopp! Hopp! Nagyot ugrom, hopp.”

„Rejtsük el! rejtsük el!” kiáltottak mindnyájan, aztán fölkapták s elvitték egy kis szigetre és ott egy barlangba dugták. Alig készültek el a gonosz csinynyel, látták Hopágót uszni a tengeren. Hamar víz alá merültek s haza mentek, elmondván Figli boszorkány kisaszonynak, hogy bizony nem találtak egyetlen tengerészfiút sem. Arról persze hallgattak, hogy Hopágo lábával mit követtek el.

Ezalatt Ferkó és Vili eljutottak a másik szigetre és megmondták a fiuknak, hogy megtalálták a húst, tüzre tették s addig már bizonyosan meg is sült.

„Pompás! de siessünk vissza, hogy megehessük még mielőtt a szörnyeteg újból észreveszi a hiányt,” szólt egyik.

Vissza mentek tehát megint a tűzhöz, — de a husnak persze megint nyoma sem volt.

„No, ez már furcsa!” szólt Vili.

„A szörnyeteg megint rátalált,” szólt egy másik fiu.

„Az nem lehet,” mondá Ferkó, „nem volt arra idő. Másképp tűnt el, de hogy? nem tudhatom.”

Töprenkedtek felette, de nem tudtak semmit kisütni, a sült bizony eltűnt. Egyszerre Vili ijedten fölkiált:

„Meneküljünk! Ott jő a szörnyeteg!”

(Folytatása a 374. lapon.)

CZIGÁNY-GYERMEKEK.

Fújd a sipot, Gyugyi, fújd egyaránt.
Fújd s azután megeredjen a táncz.
Tánczolok, mint faluban a nagyok,
Bár czi-czigány, kicsi lányka vagyok!

Putri a tánczterem, nem ragyogó,
Árva leányka, czigány vagyok, óh!
S majd ha a tánczba belétanulok,
Majd a fehér uri népre kapok.

Rákapok s lejtem a tánczaimat:
S bár ha kevés, ah elég, amit ad.
Barna czigány Mimi mostoha vér —
S táncza badar, biz a nem sokat ér.

Ah, de azért egyaránt Gyugyi, fúdd,
Fújjad a bánatot, fújjad a bút.
Tánczolok, s majd piczulát ha kapok —
Szép aranyos klarinétot adok.

Függ
K
Fon
E

Hej,
I
Én
N

SZEREP-CSERE.

Fürgencz kutyám egyet mondok,
Kettő lesz belőle:
Fontos cserét terjesztek most
Ebséged elébe.

Hej, régóta lakol te már
Itt kün az udvarban —
Én pedig az ábécét már
Nagyon is meguntam.

Én leszek hát most a Fürgencz
S kunyhóba buvom be.
Helyetted majd én kaffantok
S vadászok legyekre.

Te meg addig, kutya pajtás,
Kotródjál szobámba —
És tréfából te légy kedves
Anyám kis Gyulája.

Csakugyan, bömbölve és ordítva, rettentő dühösen uszott Hopágo egyenesen felejük.

„Épen felénk tart! Végünk van!“ kiáltott egyik fiu.

„Uszszunk át arra a szigetre, ott ejbujhatunk a barlangba.“

Utólér, gyorsabban uszik, mint mi.

„Ha itt maradunk, mindnyájunkat megesz.“

Igy tanakodtak s mindnyájan nagyon meg voltak ijedve. Hopágo pedig mindig közelebb jött.

(Folytatása következik.)

A H Ó B A B A.

(Folytatás és vége.)

ACSORÁRA vendégek voltak hiva s a gyermekeknek szépen föl kellett öltözni az asztalhoz. Flóra még öltözött, Katicza már készen volt és csinosan kikészülve elindult az ebédlő felé, hova egy hosszú folyosón át kellett menni.

Egyszerre, a mint Katicza a folyosón csendesen megy, egy ablakmélyedésből tompa hang szólítja; Katicza összerezsent, oda nézett és rémülve látta ott állani — az óriási hóbabát, szájában a pipával. Katicza egy perczig dermedten bámult rá, aztár egy sikoltással összerogyott és elájult.

Flóra kiszaladt s látva Katiczát ájultan heverni a földön, hamar vizet hozott, locsolgatta s így eszméltre hozta; ez alatt pedig az ablakban álló hóbaba megmozdult, — nem volt más mint Gyula, ki egy lepedőt öltött magára, hogy megréfálja kis hugát. Mikor latta, milyen rossz következése lett a tréfának, hamar ledobta a lepedőt és odaszaladt a kis leányhoz és szólt:

„No, ne félj Katiczám! Hiszen csak én voltam... csak tréfa volt.“

De Katicza nem tudott nevetni, sápadt maradt és szótlánul engedte magát az étterembe vezetni. Néha néha hideg borzadás futott rajta végig, arca mindig halványabb lón, végre összeroskadt s ágyba kellett fektetni. Forró láz lepte meg a szegény kis leányt, félrebeszél s mindig azt a szörnyű hőembert emlegette.

Gyula, ki különben jó fiu volt, nagyon sajnálta már most a rossz tréfát és könyezve ült szobájában. De még más büntetés is várt reá. Vacsora után mikor a vendégek el távoztak, atyja magához hívatta őt.

„Én is hibás vagyok,“ szólt Arthur, mikor ezt hallotta, „én veled megyek Gyula. Én segitettem neked maskarába bujni és szintén ijesztgettem Katiczát,“ mondá szomoruan.

„Nem, nem! Miért szenvednél te is büntetést? Az már nem használna semmit. Én nem foglak említeni sem.“

„Tu nem tud tetést s

Megczal min

„Ar gonosz cs

„Én gel, hog utána r maskará tagadni.

„Szo

„De azt akarod lod. Ez

Ken

kettő; veszedel

hogy ily a követl

keknél, elméjük

kórt kap lenekké

könyezve nem is

atyjok k hogy a szabad

kell üln

Ott ruan a busulgat

az ajtó kal:

„Fi tovább.

mért re

„Tudom, hogy nem vádolnál, de nem tudnám elviselni, hogy te büntetést szenvedj és én meneküljek.“

Megjelentek tehát szomorú arccal mindketten atyjok előtt.

„Arthur! te is részes vagy a gonosz csinyben? Hát te mit tettél?“

„Én ijesztgettem Katiczát reggel, hogy a hóbaba megmozdul és utána megy; segitettem Gyulának maskarába öltözni. Nem akarom eltagadni.“

„Szomorú dolog!“ szól az atya.

„De azt szeretem, hogy legalább nem akarod eltagadni és őszintén megvallod. Ez becsületre mutat.“

Kemény pirongatást kapott mindkettő; elmondta nekik atyjok, mily veszedelmes tréfát üztek, elmondta, hogy ilyen ijesztgetésnek gyakran az a következése van a kisebb gyermekeknél, hogy vagy belehalnak, vagy elméjük megzavarodik, vagy nehézkört kapnak s így örökre szerencsétlenné lesznek. Arthur és Gyula könyezve ismerték be hibájokat s nem is tartották nagyon szigorúnak atyjok büntetését, mely abból állott, hogy a szünnapok alatt nem lesz szabad kijönni szobájokból; benn kell ülni és tanulni.

Ott ültek tehát másnap szomorúan a szobában egész estig és busulgattak. Este egyszerre megnyílt az ajtó és belépett atyjok e szavakkal:

„Fiaim! én nem büntethetlek tovább. Isten nagyobb büntetést mért reátok, és nagy csapást mér

reánk, szüleitekre is. Katicza az ijedség folytán oly beteg, hogy alkalmasint még ez éjjel meg fog halni. Jertek ágyához!“

Zokogva, sápadtan sietett a két fiú a kis beteg ágyához. Ott feküdt Katicza, halványan, megtörve, mozdulatlanul; szemei mereven bámultak a légbé, néha pedig összeborzadt és sikoltva szólt: Jaj, a hóbaba!“

Az ágy körül állt az egész család, ott volt az orvos is és mindenféle gyógyszerekkel kísérletet tett a beteg megmentésére; a kis leány azonban mindinkább gyöngült és reggel felé egészen kimerülten, ájultan feküdt. Aztán elaludt s az orvos azt mondta, hogy alkalmasint föl sem ébred többé.

De Isten irgalmas volt a jó szülők iránt. Katicza egy pár órát aludt és aztán fölnyitá szemeit; bágyadt volt, alig tudott szólni, de az orvos kijelenté, hogy túl esett a veszélyen és meg fog gyógyulni.

Gyula és Arthur nem távoztak a kis beteg ágya mellől; ápolták éjjel-nappal és végre mindnyájuk nagy öröme három vagy négy hét múlva Katicza ismét fölkelhetett.

Sokáig tartott még aztán, míg Katicza ismét egészen magához tért és újból a régi vig leányka lett; a hóbabát azonban nem felejté el soha. Mondanom sem kell, hogy Arthur és Gyula sem felejtették el és óvakodtak ezentúl az efféle veszedelmes tréfáktól.

NYUT ÉS GÖRÉNY. (lásd 379. l.)

A VÉDANGYAL. (lásd 383. l.)

A KIS GYULA LECZKÉJE.

— Irodalomtörténeti rege. —

(Vége.)

MOTT meg három rut nő kevert sajátságos italt s száraz ajkuk átkokat mormogott. Távolabb vitézek álltak, s karjuk szemök csillogott a napfényben. Majd gyászharang kongott s szomorú menet vonult el a fa előtt; koporsót vittek koporsó után s bennök angyalszép nők feküdtek. Julia, Ophelia, Desdemona, Cordelia! Sóhaj rezgett át a légen. „És ezen fának a neve?“ kérde Gyula. — „Shakspear,“ felelt a vén professor s tovább mentek. Most egy óriási thearózsa előtt álltak meg. Mélyéből égető sugarak áradtak, dus képek tűntek föl levelein. Arabsok nyargaltak át a végtelen pusztán, s fehér köpenyeik szállongtak a szélben. Szép keleti nők, gazdag himezett öltönyökben tánczoltak pálmák alatt, vágy nyugodtak selyemkerveven játszva biboros gránátalmákkal. Tovább csendes tavak terültek el, melyeken hőszi lótoszvirágok ringatóztak, s a lótoszok kelyheből édes keleti dalok ömlöttek. Ott férfiak ültek asztal körül; előttük arányos billikom s abban bor helyett láng, fenekén varázsos tündérszemekkel. S közben elragadó, mámorító dallam hangzott, mely álomba ringatta a

lelket. — „Hafiz,“ susogott a professor s tovább mentek.

Megálltak egy biboros vadrózsa előtt; kelyheből vad, sajátságos dal hangzott, villámok cikáztak belőle, megvilágítva mindent körül s mélyén csodás képek vonultak el, fényesen s elmosódva, zilált s mégis ragyogó vonásokkal. Pusztá volt ott, végtelen pusztá; a hold lenézett reá s fürdött a kis patakban, mely odább folydogált, a szél nyargalt el a fű fölött, és méla dalt susogott. S minden néma volt, s a némaságban hang, minden csendes és a csendben dallam. S egyszerre csak megzendült a távolban egy bús, egy szivetjáró dal; furulyaszó volt, csendes és bánatos mint a sirás. Majd háromszinű zászló lobogott a virág körül, megszibb egy siremlék emelkedett s mellette egy könnyező, lantos genius, s minden könny reá esett az oszlopra, s kővé vált, ékítő gyémánttá. És a genius megpendíté lantját, s az ének felhangzott az édig, lehangzott a sirok mélyibe, fölébresztve a halottakat — Pannonia állt az oszlopon. „Petőfi!“ susogott a professor és tovább mentek. S virágtól virághoz léptek, s a vén professor ajkairól ömlött név név után, mint a gyöngy-sor. „Elég lesz amice,“ mondá végre s Gyula lejebb szállva, ismét csak csillagokat látott, csillagokat kék és föllegtelen égen.

Másnap reggel a kis Gyula nem is gondolt leczkéjére, hanem gyorsan felöltözködött és az iskolába sietett

„Sok sz
az uton
tak a r
szönt j
Az
kapott,
hogya
szik a
dolt reá
irodalom
meg n
fájdalom

J
ANDR
A le
volt: le
a város
volt ez
tudott
nem eg
levélen,
mas vo
pedig h
ben.

Hog
vélel,
tor ur
nagyon
olvasta
mert a
„Éd
örülök
dolgot
és apám
nak kiss

„Sok szerencsét!“ intettek a virágok az uton, „sok szerencsét!“ csiripoltak a madarak, s a kis Gyula köszönt jobbra is balra is.

Az iskolában pedig eminenciát kapott, s csak azon csodálkozott, hogy a professor ur nem is emlékszik a mennyei utra. De Gyula gondolt reá a míg élt, s azon része az irodalomtörténetnek, melyet akkor meg nem tanult, az egyetlen volt fájdalom, mely fejében megmaradt.

BORCSA NÉNI.

JULISKA LEVELE.

(Képpel a 380. l.)

ANDRÁS gazdának, a kertésznek leánya, Juliska, nagy munkában volt: levelet irt testvérbátyjának, ki a városban szolgált. Nagy munka volt ez a nyolczéves Julisnak, mert tudott ugyan már írni, de bizony nem egy tintafoltoeska volt ott a levélen, a helyesírás is nagyon siralmas volt, pontnak vagy vesszőnek pedig hire sem volt az egész levélben.

Hogy szégyent ne valljon a levéllel, megmutatta azt Julis a rektor ur leányának, Mariskának, ki nagyon jól tudott írni. Mariska elolvasta a levelet és nagyon nevetett, mert a levél így volt megírva:

„Édös Istvány bágyám nadjon örülök hogy nints semi bajot és jo dolgot van én is egészséges vagyok és apám uram is egészséges a Petáknak kiss kölykeji vannak három tarka

egy fekete jól tartom őket tejel és sogat jáczom velük maj meklátot ha haza gyösz a minek előre örülök csókolak és maradok szerető tesq. véret Julisska.“

A rektor ur leánya nagyot nevetett, mikor a levelet elolvasta; aztán azt mondta, hogy így nem lehet elküldeni, mert tele van helyesírási hibákkal; majd ő kiigazítja és aztán tisztára kell leírni.

Már most én azt szeretném tudni, hogy kis olvasóim közül ti, kis leányaim: tudátok-e kiigazítani ezen levelet úgy, hogy abban hiba ne legyen, és minden pont és vessző is a maga helyére jöjjön?

FORGÓ BÁCSI.

NYUL ÉS GÖRÉNY.

(Képpel a 376. l.)

SZEGÉNY nyulacska! Azt hitted, hogy egészen nyugodtan alhatol, elbujva a fatörzsek mögé a magas fűbe, hol senki sem láthat meg. Kényelmesen leheveredtél az árnyas pázsitra és épen talán már szunyokáltál is — és ime! egyszerre zörög a haraszt, a bokorban mozog valami s egy ugrással rajtad van két éhes görény!

A görény vérszomjas, gyilkos állat s azért jobb is, nyulacska pajtás, ha nem is reménykedel többé és megadod magadat. Az egyik füledbe kapaszkodott éles fogaival, a másik torkon ragadott, — véged van.

Sajnálak, nyulacska barátom! de nem segíthetek rajtad: legokosabb ha szépen engeded magadat fölfalatni!

JULISKA LEVELE. (lásd 379. 1)

Gá
Tu
S E
Els
Sok
A
Me
Bél
A
Me
Am
Les
Vél
S é
„Ej
Zsu
Azt
S m
Ekk
És
Gág
Leü

A FEKETE PONT.

Gácsérkoma, szép ragyogó:
 Tudta merre van a nagy tó.
 S ha csak szerit ejthető,
 Elsétált a tó felé.
 Sok kövér békának vala
 A tó hűvös, kedves laka.
 Mert — biz furcsa — a kacsá
 Békát evett, hahaha!
 A réczefaj nem válogat
 Megesz' tücsköt és bogarat.
 Amint hát így biczegélve
 Lesétált a tó vizére:
 Véletlenül fölpillantott
 S észre vesz egy sötét pontot.
 „Ej sötét pont, mi gondom rá!
 Zsuppsz, egy béka! Fogd meg, haj rá!”
 Aztán tovább vadászgatott
 S már két békát elfogyasztott.
 Ekkor hát jóllakott végre
 És tollait borzolgatva
 Gágicsálva, mozdogatva
 Leült a tónak szélére.

És hogy megint fölpillantott
 Látja azt a sötét pontot.
 De már ekkor jól megnőve
 S mindközelebb-közébb jöve.
 „Ide pontom, oda pontom,
 Ej, a pontra semmi gondom!”
 S gágicsálván, gégicsélvén
 Csak megmaradt a tó szélén.
 Mindig lejjebb, mind közelebb
 A sötét pont csak közelgett.
 Nem is pont már, nem sötét folt
 Hanem biz a — sas madár volt.
 S mint a villámnak sugára
 Rácsap a szegény kacsára.
 Nem gégicsél, nem gágicsál
 Hanem segítségért kiált.
 Ámde karmaiba kapva
 Sas a kacsát, fölragadta
 S csak egy-egy lehulló tolla
 Volt a kacsá hirmondója.
 Egy nagy sziklának megetté:
 Sas a gácsért — ah! — megette.

*

E mesének tanulsága:
 Ne hetvenkedj', ne légy kába,
 Mert sokszor egy kis, sötét pont,
 Nagy veszélyé nőhet s megront.

A MI KIS INASUNK.

EGY hideg februári napon az
 ablaknál ülve varrogattam,
 két éves leánykám, Lilike
 pedig mellettem játszott a
 szőnyegen. Egyszerre benyit
 az ajtón férjem és szólt:

„Eszter, jöjj ki egy percze!”

Kimentem s a folyósón egy kis
 fiút pillanték meg; körülbelül tíz
 éves lehetett, sugár, halvány volt,
 öltözete átázva a havas esőtől, de
 különben elég tisztességes, sőt inkább
 urfiás.

„Nézd, Eszter, ez a fiucska szolgálatba akar állani; fölfogadjuk?”

„Ah, bolondság! Mit csináljunk vele? hiszen nem vagyunk oly gazdagok, hogy inast tarthassunk; egy kis leányra van szükségünk, a ki Lilikére vigyázzon és segítsen kissé a szakácsnénak is a konyhában.”

A kis fiu e szavakra oly szomorúan nézett, hogy szinte fájt a szívem, de hát nem voltunk gazdagok, nem fogadhattunk inast.

„Oh, kérem!” szólt esdekelve a kis fiu, „fogadjanak föl, dolgozni fogok mindent, megteszek mindent, a mit parancsolnak! Már sokfelé jártam, sehol sem akarnak befogadni; megfagyok, éhen halok a hidegben!”

Bármily világos volt is, hogy inast nem fogadhatok, mégsem tudtam a szegény fiut elküldeni; bevezettem a konyhába, hogy melegedjék át kissé, adattam neki meleg ételt is, és ő oly szerényen, oly hálásan fogadta el, hogy egészen megszerettem. Mikor ismét kért, hogy fogadjam föl, nem tudtam egyenesen megtagadni, hanem azt kérdeztem tőle:

„De hát tudsz-e valamit? Például csizmát tisztítani?”

„Ha megmutatják, fogom tudni.”

„Hát kést, villát törölgetni?”

„Azt is.”

„Hát szobát takarítani?”

„Oh azt is.”

És szemei örömtől ragyogtak azon reményben, hogy fölfogadom, de megint elszomorodott, midőn a szakácsné közbeszólt:

„Igen ám, de a legfőbb dolga az volna, hogy a kis babával, Lilikével játszék, hordozgassa, mulattassa; ilyesmire pedig leány kell.”

„Oh! én tudnék a kis gyermekkel is bálni; van otthon egy három éves nővérem, sokat foglalkoztam vele.”

„Az már más; akkor talán lehetne mégis fölfogadni,” szólt hozzám a szakácsné.

A fiu oly szépen beszélt, hogy végre is beleegyeztem, hogy maradjon nálam. Roppant öröme volt s mindjárt hozzáfogott a munkához és akármire nyult, mindent ügyesen végzett s mindent hamar megtanult. De legjobban szerette őt kis leányom; a két éves gyermeket ölébe szokta venni Gyuricza, — így nevezte magát a fiu, — aztán dalolt neki, vagy mesélt oly szép meséket és oly szépen, hogy magam is szívesen hallgatám és gyakran csodálkoztam, hol tanulhatott ez az elhagyott, árva fiucska ily szép dolgokat.

Különben nagyon csendes volt, alig beszélt s magáról világért sem mondott el mást, mint hogy Gyuri a neve. Nem is fürkésztük, meg voltunk vele elégedve.

Igy mult el több hét. Egyszer a szomszéd városkába küldtem Gyuriczát valami dologban s ő azt pontosan el is végezte és hazajött. — Hanem másnap férjem izgatottan lépett be hozzám egy levéllel, melyből kitűnt, hogy a mi kis inasunk Lilikém dajkálója, a ki szobát taka-

ritott, a igazában ezredesnek meglepet

A

Aladár m hogy A iskolába, különbö oly gonc Aladár és elbujottak n Azt pe tudták városban és jelent

Nag

és ször inasmun megnyugnak föl téli nap volna.

Csak

Aladárt még ará vedett a után vi bünbána bátyjától

Még

jött falu Aladár s hozzá künk, h aztán Aladár junktól

ritott, asztalt terített, Gyuricza, — igazában nem Gyuricza, hanem Berki ezredesnek fia, Aladár. Képzelhettek meglepetésünket!

A levél Gyuricza, azaz hogy Aladár nagybátyától jött, ki elmondta, hogy Aladár nála lakott, ott járt iskolába, de egyszer rossz pajtások a különben igen derék és jószívű fiut oly gonosz csinyre csábitották, hogy Aladár nem mert többé hazamenni és elbujdosott; pedig már megbocsátottak neki, csak küldjük őt haza. Azt pedig, hogy nálunk van, úgy tudták meg, hogy tegnap, midőn a városban volt, egy pajtása ráismert és jelentést tett.

Nagy volt a mi csodálkozásunk és szörnyen resteltük, hogy ilyen inasmunkára használtuk a fiut; de megnyugtató az, hogy ha mi inasnak föl nem fogadjuk, ama hideg téli napon bizonyosan megfagyott volna.

Csak a véletlenség mentette meg Aladárt a szörnyű sorstól, és így még aránylag csekély büntetést szenvedett azért, hogy a csiny elkövetése után világnak szökött, nem hogy bünbánatosan haza ment és nagybátyjától bocsánatot kért volna.

Még az nap délután egy kocsi jött falunkba, egyenesen házunk elé; Aladár nagybátyja szállt ki belőle, s hozzánk belépve, megköszönte nekünk, hogy megmentettük a fiut; aztán Aladárral együtt elutazott. Aladár szépen elbucsuzott mindnyájunktól s én is férjem is szinte saj-

náltuk, hogy meg kell válnunk tőle; leginkább siratta pedig kis leányom, Lili, kinek azóta nem volt többé oly kedves játszótársa.

ESZTER NÉNI.

A SZEGÉNYEKNEK!

(Képpel a czimlapon.)

Húl a fillér a perselybe,
Szegények javára.
Belehúl kis Őrsinek is
Egyetlen krajczárja.

De nem kevés az, a mit ád,
Mert jó szívvvel adta —
S ilyenkor a rézkrajczár is
Változik aranyra.

A VÉDANGYAL.

(Képpel a 377. l.)

Ha elhalt jó atyád, anyád
S árván állsz egyedül:
Angyalt küld melléd istened
Biztos védelmedül.

Nem látod őt, csak érezed.
Hogy közeledben van.
Istápod ő élted borús
Viszontagságiban.

Nem látod őt s vezérkezét
Te megragadhatod,
Nem hallod őt s intő szavát
Mégis fogadhatod.

S ha bátorságod megfogyott,
Benned erőt fakaszt.
Szívedbe, ha bú fogja el,
Ő hozza a vigaszt.

Azért kövesd intéseit
Szeresd e hű kezét!
Az élet útin biztosan —
Czélodhoz ez vezet.

A KIS LEVÉLHORDÓ.

Itt vagyok, itt vagyok
Szerencsés jó napot!
Milike én neked
Hoztam szép levelet,

Piros a pecsétje
Finom a hajtása
Aligha nem Gyuri
Testvéred írása.

Olvassad szaporán
És nekem azután
Add meg a vitelárt:
Adj egy kis cukorkát.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡